

Bakalářská práce Mirky Dřínkové *Momenty viny* je z několika důvodů pozoruhodná. Prvním pozoruhodným rysem je samostatnost a kreativita, s níž se autorka věnuje svému tématu. Druhým rysem, který souvisí s právě zmíněným, je spíše nestandardní práce s primární a sekundární literaturou: Mirka Dřínková nevykládá koncepce jiných autorů a nevypomáhá si při tom sekundární literaturou, nýbrž velmi samostatně rozvíjí své téma (její citace zvolených průvodců na této cestě přitom svědčí o spolehlivém pochopení jejich názorů). Třetím význačným rysem je ohromná šíře a obecnost vytyčeného tématu, jímž je vina.

Stat' Mirky Dřínkové není podrobnou analýzou parciálního problému ani výkladem jedné z koncepcí viny, nýbrž spíše snahou o celkové prozkoumání terénu či přesněji řečeno faktické a diskurzivní roviny, na níž lze o vině hovořit, resp. ji někomu (včetně sebe sama) připisovat. Považuji za velmi nesamozřejmou přednost, že se autorce podařilo zaujmout stanovisko, z něhož na vinu hledí do značné míry nezaujatým způsobem, resp. že dokáže přecházet mezi různými pohledy na „podstatu“ viny. Dalším kladem je logická síla, s níž Mirka Dřínková dokáže tematizovat zejména „psychologii“ viny (v tomto ohledu občas připomene pronikavost Sorena Kierkegaarda, jehož sama s oblibou cituje). Díky celkovému rozvržení práce, tzn. díky trojčlenění na tematizaci viny a posvátného, viny a druhých a konečně viny ve vztahu k sobě samému, nabízí její stat' velmi pozoruhodný a inspirativní, byť pouze dílčí pohled na široké pole, na němž hovoříme o vině.

Mirka Dřínková se zajímavým způsobem dotýká mnoha témat a konceptů, aniž by se zavazovala formulovat své vlastní přesvědčení. Jde zejména o vztahy posvátného a moci, moci a dobra, resp. moci a morálky. Jak je patrné z těchto tematických okruhů, její zkoumání je do značné míry zkoumáním moci (a to již proto, že jedním z hlavních východisek její práce je lidská „vydanost“), to však na druhou stranu neznamená, že by vinu jednoduše spojovala s možností uplatňovat moc (resp. pociťovat na sobě její působení). Podobně v kontextu otázky, jak člověk sám vnímá svou provinilost, se autorka spolehlivě vyhýbá psychologizaci, resp. naturalizaci problému viny.

Jak bylo řečeno, Mirka Dřínková postupuje ve svých úvahách velmi samostatně, což může vést čtenáře k otázkám, proč na některých místech volí právě tuto a ne jinou myšlenkovou linii, resp. proč používá některé pojmy svým, někdy poněkud volným způsobem. Na druhou stranu přiznáme-li jí právo na tuto volnost – a vzhledem k průzkumnému charakteru její práce můžeme naopak hovořit o potřebnosti takového přístupu – , lze konstatovat, že logika jejích úvah a argumentační přesvědčivost zpravidla netrpí závažnějšími nedostatky.

Ačkoli je zřejmé, že bakalářská práce Mirky Dřínkové by mohla být propracována

dokonaleji, je podle mého názoru zapotřebí ocenit odvahu autorky, která se pustila do nesnadného úkolu, a zejména její schopnost tento úkol kreativním a cílesměrným způsobem řešit. Hutnost některých myšlenkových kroků sice čtenáře někdy zatěžuje snad až příliš, jsem nicméně přesvědčen o tom, že četba její práce není ztrátou času: naopak otevírá čtenáři v celistvém pohledu množství kontextů a souvislostí, jež by jinak mohl v případě viny opomíjet. V tomto smyslu je její stať filosoficky přínosná, což není u bakalářských prací standardní a vyvažuje to po mém soudu případnou akademickou nestandardnost v jiných ohledech.

Z výše uvedených důvodů hodnotím bakalářskou práci Mirky Dřínkové jako *výbornou*.

Martin Ritter, Ph.D.